

Hønsejagten, fordi Hønsene til den Tid ere saa vogne og flygtige, at de blive vanskelige at fælde, og nu er det allerede omtalt af den høitærede Indenrigsminister, at det er til Gavn for Flokkene, hvor Hønsejagten iøvrigt drives paa en mere rationel Maade, at der bliver skudt af Flokkene. Dernæst maa den ærede Landstingsmand lægge Mærke til, at ved den Ændring, der er vedtagen i Folkethinget, har man givet Tilladelse til at drive Hønsejagten i November-Maaned, og det kan være en meget farlig Tid for Hønsene, idet vi, som bekendt, allerede kunne have temmelig streng Vinter i November, og det er den egentlig vanskelige Tid for Hønsene, navnlig naar der er Frost og Sne, idet Hønsene da blive ødelagte. Endelig omtalte den ærede Landstingsmand, at Lodbøerne egentlig vare bedre tjente med, at Sagten først begyndte den 1ste Oktober; men hertil skal jeg svare, at det staar jo i Lodbøernes egen Magt at forbyde Sagten paa deres Eiendomme til den Tid, de selv ønske det, og det vilde vistnok være meget ønskeligt, om Lodbøerne vilde være noget mere nøieføende med den Sagt, der drives paa deres Eiendomme, og ikke være slet saa liberale, idet det ofte staar aabent for Alle og Enhver at drive Sagt, hvilket kan medføre stor Gene og Forstyrrelse; det forekommer mig ikke, at denne Ændring har Noget paa sig. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at det er rigtigt at vedtage et Ændringsforslag, der fører Lovforslaget tilbage til ganske det Samme, som gjælder i dette Dieblif. Hovedgrunden, hvorfor jeg holder derpaa, er den, at ville vi først indlade os paa Forandringer i den midlertidige Lov, er der mange andre Forandringer, som der kunde være mere Grund til at gjøre, end den Forandring, der er foretaget i Folkethinget, mod hvilken jeg mener, at der kan gøres ikke saa specielle Ændringer.

Fischer: En æret Tale (Clausager) sluttede sig i flere Henseender til mine Udtalelser, og sluttede sig navnlig ogsaa til, hvad jeg tillod mig at fremhæve, det Ænskelige i, at Agerhønsejagt og Harejagt følges ad. Dette vil jeg imidlertid ikke have forstaaet saaledes, at jeg anser den 1ste Oktober for at være den rette Tid til at begynde Sagten, hverken paa det ene eller det andet Slags Wildt. Det er i Virkeligheden, naar vi skulle tale lige rent ud, to Slags Sagt, der bliver Spørgsmaal om, naar der er Tale om 12te September eller 1ste Oktober. Den 12te September er jo den fra gammel Tid overleverede Dag til Begyndelse af Sagten. Naar man sammenligner den Opdyrkning af Landet, som fandt Sted dengang, da den 12te September blev fastsat, med

den Opdyrkning af Landet, som vi have nu, og som følge deraf den tidligere Vegetation med den, vi have nu, maatte man komme til omtrent at sætte den 1ste September istedetfor den 12te; thi den 1ste nu vil omtrent svare til, hvad den 12te var dengang; men i Interesse af at frede Wildtet har jeg Intet imod at blive staaende ved den 12te. Men jeg siger, at, alt efterform man tager den 12te September eller den 1ste Oktober, bliver der i Virkeligheden Spørgsmaal om to Slags Sagt. Fra 12te September og en Stund derefter kan der jages for Hund og fældes i Flugten; saa gjælder det om at fælde Juglen, naar Hunden staar for den, i Flugten. Udsætter man denne Sagt længere, bliver den vanskeligere og vanskeligere, og til Slutning bliver Sagten jo dreven derved, at man opdager Flokken i Sneen og fælder den der eller gjør noget lignende ved Staffene. Altsaa den 12te September og den 1ste Oktober har Betydning med Hensyn til, hvilken Art af Sagt der skal anvendes. Jeg mener derfor, at man bør blive staaende ved den 12te September, men jeg siger, at kunne vi finde os i saa mange Uregelmæssigheder, kan det jo ikke gjøre Noget, at man for 3 Aar holder ved den 1ste Oktober, hvis man nu kan blive enig derom. Mig er det ikke videre magtpaaliggende. Den høitærede Minister bemærkede med god Føie, at det ikke hjælper stort at vedtage Fredningsbestemmelser, naar man ikke kan sørge for, at de blive overholdte, og det er jo netop den Betragtning, jeg gik ud fra. Jeg paapegede to væsentlige Mangler i den nuværende Sagtforordning, Mangelen af to Bestemmelser, der skulde være Supplement til Fredningsbestemmelserne, nemlig Forbud mod at forsende og Forbud mod at indføre Wildt. Dertil yttrede den høitærede Minister, at det ogsaa var ham bekendt, at Wildtet forsendes ad Statens Jernbaner i stort Omfang og aabenlyst, men den ærede Minister mente, at det ikke var Noget derved at gjøre, thi man kunde da forsende det nedpakket i Kasser. Det kan vel være, at man saa vilde forsøge at sende Wildtet i Kasser; men saa havde man ialtsaa noget større Uleilighed deraf. Og dertil kommer, at der gives jo de Tilfælde, hvor det fra Jernbanepersonalets Side skal kontrolleres, hvad der forsendes ad Jernbanen. Det er f. Ex. ikke tilladt at sende Sprængstoffer og heller ikke at sende Krudt ad Statens Jernbaner, ja ikke engang at sende tomme Patroner, skjøndt jeg tilstaa, at jeg ikke veed, hvilken Ulykke der kunde afstedkommes derved. Er der nu saadanne Tilfælde, hvor der fra Jernbanepersonalets Side maa søres Tilfald med, hvad der forsendes ad Jernbanen, saa er det dog muligt, at Jernbanepersonalet kunde have